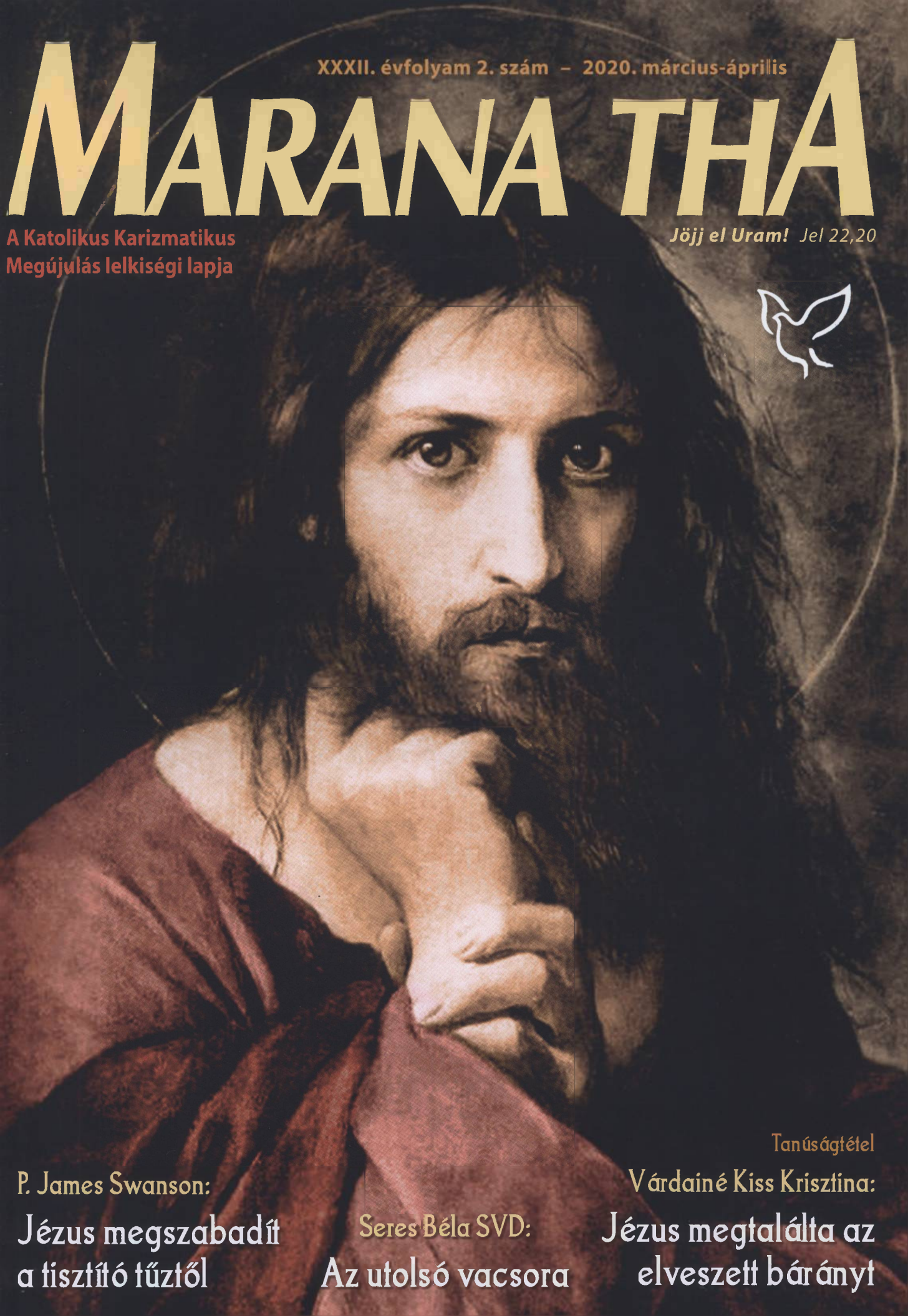
XXXII. évfolyam 2. szám – 2020. március-április

MARANA THA

A Katolikus Karizmatikus Megújulás lelkiségi lapja

Jöjj el Uram! Jel 22,20

Tanúságtétel

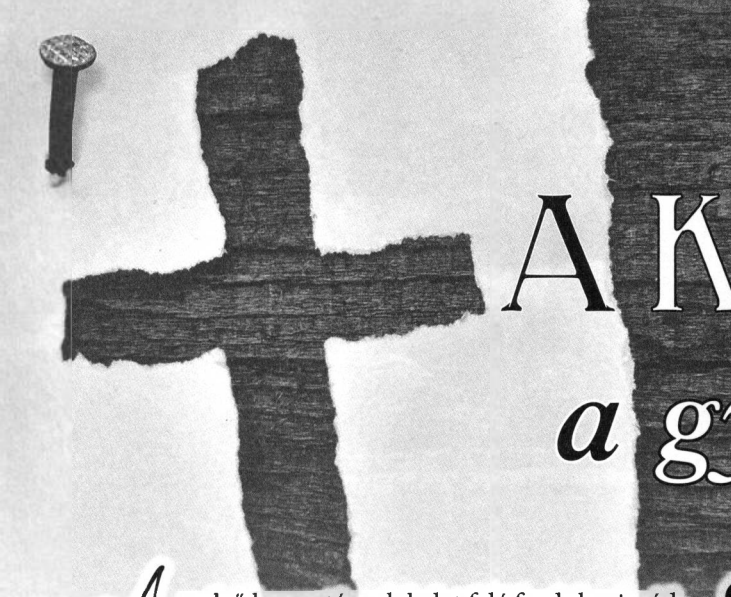
Várdainé Kiss Krisztina:
Jézus megtalálta az elveszett bárányt

P. James Swanson:
Jézus megszabadít a tisztító tűztől

Seres Béla SVD:
Az utolsó vacsora

(Részlet Paul de Jaegher, S.J.: Megszentelő kegyelem és meghitt, benső barátság isteni Személyekkel című írásából, amely az újság 17. oldalától olvasható.)

A KERESZT *a győzelem jele*

Az első keresztények kelet felé fordulva imádkoztak. Hitték, hogy amint a Nap reggel felkel, így fog eljönni Jézus az idők végén: fényben és legyőzhetetlen hatalommal. Eljön, hogy magával vigye követőit az Atya házába. Az első keresztények számára a kereszt a remény szimbóluma volt. Krisztus meghalt, de húsvét hajnalán feltámadt. Krisztus ma is él, és bármikor visszajöhet. Ez a dinamikus hit az első keresztények életét felemelte. – Mi megszoktuk az utóbbi évszázadokban, hogy a keresztben a fájdalmas halált lássuk. Az már egy előrelépés, hogy felfedeztük mögötte Isten határtalan szeretetét. De ez még kevés. Nekünk is fel kellene ismernünk, hogy a kereszt a győzelem jele. Mert Jézus már nincs rajta a kereszten! Ő feltámadt és bármikor visszajöhet.

❶ Újra együtt

Péter apostol a tapasztalás bizonyosságával hirdeti a pogányoknak: *„Mi vele (Jézussal) együtt ettünk és ittunk (a föltámadása után)"* (ApCsel 10,41). Nemcsak láttuk Őt, nemcsak hallottuk szavait, hanem étkeztünk Vele. Aki hallotta ezeket a szavakat, annak már nem maradt kételkedés a szívében. Péter tanúságtételén keresztül meggyőződött róla, hogy itt valóságos eseményről van szó. Péter apostol is átment a hitetlenség sötétségén. Azért volt nagy az öröme, amikor saját szemével látta a feltámadt Jézust. Emlékezett még Pilátus udvarára, amikor háromszor megtagadta mesterét. Utána jött a félelem, mi lesz velem? Engem is elfognak majd és halálra ítélnek? Három nap után vége lett a sötétségnek, vége a félelemnek, mert Jézus itt van. Amit ő átélt, az minden keresztény lelki útja is lehet. Van egy életszakasz, amikor minden homályos lesz. Tagadás, félelem, Istentől való elfordulás költözik az ember szívébe. Az egész vallásos élet idegenné válik. Mi következik ezután? Majd egyszer váratlanul Jézus átölel (ahogy Ady Endre is átélte ezt) és minden világossá válik. Akkor a mi szívünk is megtelik örömmel és békével.

❷ Az ég felé törekedni

Pál apostol elmondja nekünk, hogy őrizhetjük meg a Jézussal való együttlétünket. *„Az égiekre irányuljon figyelmetek, ne a földiekre"* (Kol 3,2). Ez a törekvés mindig határozottságot és céltudatot igényel. Aki meg akarja szerezni a diplomát, az törekszik tanulni, dolgozni, mással nem is akar foglalkozni. Vagy nézzük az utazást, aki Pécsre akar menni, az nem száll fel a Miskolcra induló vonatra. Ugyanígy kell az Isten felé is törekedni. Nem bizonytalanul, nem is határozatlanul, hanem bátran és határozottan. A föltámadt Jézus garantálja, hogy van értelme minden törekvésnek, ami Felé irányul. Ha mindent megteszünk, amit tudunk, Ő valóban bevezet minket Atyja Országába. Nem kis dolog az, amiért küzdünk. A mennyei dicsőség felülmúl minden földi sikert, karriert. S ez a boldogság örökké fog tartani.

❸ Növekedni a hitben

János apostol röviden így foglalja össze megtapasztalását. Odaért a sírhoz, benézett, „látta az összehajtogatott lepleket – és hitt! – Mindez úgy kezdődött, hogy Magdolna hajnalban kiment a sírhoz és a bejáratot záró követ elhengerítve találta. Visszasietett a tanítványokhoz és hívta őket, nézzék meg a sírt, mert nincs ott Jézus teste. Az őrök is futottak, de nem örömmel, hanem félelemmel, mert jelenteniük kellett, hogy nagy fényességet láttak, Jézus föltámadt. A gonoszság elmenekül húsvét hajnalán – a jóság közel megy és belép a sírkamrába. A hit áttörte a félelmet és szikla-erős lett. Az apostolok, akik ott álltak az üres sír előtt, most váltak világhódítókká. Mert őket most már nem lehetett megfélemlíteni. Üldözhették, megostorozhatták, megverhették őket, de ezeket mind elviselték, mert látták a feltámadt Jézust. Az egész világ sötétsége rájuk támadhatott, ez nem ártott már nekik, mert a föltámadás fényében éltek. A mai zűrzavaros világban nekünk is ezt kell tennünk!

Katona István főszerkesztő

Az utolsó vacsora

„**A HÚSVÉT ÜNNEPE** *előtt Jézus tudta, hogy eljött az ő órája, hogy átmenjen e világból az Atyához, bár szerette övéit, akik a világban voltak, mindvégig szerette őket"* (Jn 13,1). Szent János apostol, kit szeretett az Úr, így jellemzi nagyon találóan az Úr Jézus szent Szívét az utolsó vacsora alkalmából. Halála előtt különösen érezte, hogy szerette övéit, hisz értünk áldozza föl önként életét. Mindvégig szerette őket, helyesebben szeretett minket mindnyájunkat. Jól tudjuk, hogy Jézus minden emberért halt meg, hogy az örök kárhozattól megmentsen és az örök boldogságba bevigyen. Ezt az Ő életének önkéntes föláldozását végtelen szeretetből tette.

Jézus tudta, hogy az Atyához megy, hogy meghal. Az emberek haláluk előtt testamentumot, végrendeletet szoktak készíteni. Jézus is készített számunkra testamentumot. Csak Isten tud ilyet kigondolni végtelen szeretetében. Annyira szeret, hogy nem tud elhagyni. A kenyér és a bor színe alatt szent testét és szent vérét hagyta itt és a szentmisében megismétli a legfönségesebb keresztáldozatot vérontás nélkül. Jézus értünk szeretetből vállalta ezt a mérhetetlen megalázkodást, hogy Ő, a végtelen Isten, szinte egy ponttá zsugorodik össze a kenyér és bor igénytelen színe alatt. Ezen színek alatt Ő valósággal jelen van istenségével és emberségével.

Oly szépen fejezi ki sok szép szentségi ének, hadd idézzek egyet a magyar énekeinkből: *„Üdvözlégy, édes Jézusunk! Erős hittel itt megvallunk. E szentségben mi imádunk, Istenünknek magasztalunk. – Te vagy világ megváltója, Mennyországnak megnyitója. Éhes lelkünk táplálója, bús szívünknek orvoslója. Elménk ezen csodálkozik, Értelmünk is álmélkodik, Hogy tested itt elrejtezik, Kenyér-színbe öltözködik. Te adtad ezt, hisszük, tudjuk, Szentírásban olvashatjuk. Azért kétség nélkül valljuk, Ámbár szemmel nem láthatjuk."*

Az Úr Jézus jól tudja, hogy mennyi szeretetlenség, tiszteletlenség, megvetés, sőt tán még gyűlölet is éri Őt az Oltáriszentségben évszázadokon át. Mégis itt marad köztünk.

Uram, Jézus, miért maradsz itt? Mert mindvégig szeret minket! Az utolsó napig szeret minket és itt marad és bemutatja a legszentebb áldozatot és egyesül velünk.

Ki tudja ezt a mérhetetlen szeretetet viszonozni? Ezért kell kérnünk a Szentlelket! Hogy szerették az őskeresztények az Oltáriszentséget! De hitték, kérték és szerették öntudattal a Szentlelket is! Nem volt akkor a Szentlélek ismeretlen isteni személy! Vagy úgy is mondhatnánk, elfeledett isteni személy! A

Szentlélek által adja az Isten a szívünkbe a szeretetet, amint Szent Pál mondja a Róm 5,5-ben. A Szentlélek adja a szeretetet az Úr Jézus iránt az Oltáriszentségben. Bár adja most is. Ezt kérjük Tőle!

Most nem akarom említeni az utolsó vacsora megrendítő eseményét. De egy mozzanatot mégis. *„Étkezés közben Jézus kenyeret vett a kezébe, megáldotta, megtörte és ezekkel a szavakkal adta tanítványainak: »Vegyétek, egyétek, ez az én testem!« Azután fogta a kelyhet, hálát adott és ezekkel a szavakkal adta nekik: »Igyatok ebből mindnyájan, mert ez az én vérem...«"* (Mt 26,26-28)

Figyeljük meg az evangélista szavait: tanítványainak adta: *„Vegyétek, és egyétek, ez az én testem!"* A kelyhet nekik adta. *„Igyatok ebből mindnyájan, mert ez az én vérem!"*

Ezekből a szavakból, amiket Jézus mondott, világosan megérthetjük, hogy az Úr Jézus az Ő szent testét és vérét **mindenkinek akarja adni**. Mert Jézus minden emberért meghalt és minden embert a mennyországba akar vinni. Az Oltáriszentség pedig, Jézus szavai szerint, az örök élet kenyere! Mikor a Szentlélek az apostolokra szállt, megértették és gyakorolták, hogy az Oltáriszentséget mindenkinek adják, csak azok voltak kivételek, akik nyilvánvalóan méltatlanok voltak rá.

A későbbi századokban a Szentlélek szeretete és az utána való vágy elhalványult, és így az Oltáriszentség szeretete, a szentmisén való részvétel, vagy azon való áldozás is mind gyérebb lett. Jézus szavai szerint fontos, hogy, akik részt vesznek a szentmise áldozatban, részt kapjanak az Úr szent testéből és véréből, hacsak nem méltatlanok, ahogy Szent Pált mondja és vétkeznének az Úr teste és vére ellen. Az első időkben szó szerint részt vettek a legszentebb áldozatban, mert nagy kenyeret változtattak át és azt törték kisebb részekre, amit a hívek kaptak. Ugyancsak egy kehelyből vették magukhoz a szent vért is. Adja a Szentlélek Úr Isten a hitet, reményt és a szeretetet, hogy újra becsüljük az Úr testét és vérét!

Jézus szenvedésekor a Szentlélek szól Belőle

Amint láttuk, a Szentlélek vezette az Úr Jézust nyilvános életébe. Még inkább tette ezt a Szentlélek Jézus szenvedésekor és kereszthalálakor. Ezt maga a Szentlélek mondja Szent Pál által: *„Jézus az örök Lélek által önmagát ajánlotta fel szeplőtelen áldozatul Istennek, hogy az élő Istennek szolgáljunk."* (Zsid 9,14)

Maga Jézus mondta a vértanúkról Szent Máté evangéliumában: *„Mikor bíróság elé állítanak, ne töprengjetek, hogyan és mit mondjatok. Abban az órában majd megtudjátok, mit szóljatok. Hiszen nem ti beszéltek, hanem Atyátok Lelke szól belőletek."* (Mt 10,19-20)

Szent Lukácsnál olvassuk: *„Mikor a zsinagógák, elöljárók vagy bíróságok elé hurcolnak titeket, ne legyen rá gondotok, hogyan és mivel védekezzetek, vagy mit mondjatok. A Szentlélek abban az órában megtanítja nektek, mit kell mondanotok."* (Lk 12,11-12)

Ha Jézus szavai szerint a vértanúk által a bíróságok előtt a Szentlélek szól, akkor még inkább szól a Szentlélek Jézus által a szenvedésében és a kereszten, aki a vértanúk királya. A Szentlélek följegyezte az Úr Jézus szavait a szenvedéskor az evangélisták által. Nagyon értékes szavak ezek nekünk. A Szentlélek szól általuk. Emiatt az őskereszténységnél külön megbízott íródeákok vagy diakónusok voltak, akik a vértanúk aktáit vezették. Ők Jézus szavait komolyan vették és hitték, hogy a Szentlélek szól általuk.

Mikor a Getszemáné kertben a három apostolt otthagyta, azt mondta: *„Szomorú az én lelkem egész a halálig: várjatok itt és virrasszatok velem"* (Mt 26,38). Szent Lukácsnál: *„Imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek!"* (Lk 22,40)

Az Úr Jézus **helyettünk és értünk** szomorú egész a halálig, mert bűneinkért fizet. Megvált minket az örök kínoktól. A kárhozottak sírnak és jajgatnak. Ezt a halálos szomorúságot és ezt az elhagyatottságot értünk viseli. Ő az Isten Báránya vagyis áldozata, aki elveszi a világ bűneit. A szomorúságban jól esik, ha valaki társaságában lehet. Ezért kérte az apostolokat, hogy virrasszanak. De azt is kérte, hogy imádkozzanak, hogy kísértésbe ne essenek.

Nagy Szent Teréz és Keresztes Szent János leírták a léleknek ezt a sötét éjszakáját, az elhagyatottságot. De más szentek is átélték. Jézus azonban nemcsak azért viselte el helyettünk e haláláig való szomorúságot, hogy a bűneinkért megérdemelt örök szomorúságért megfizessen és eleget tegyen, hanem azért is, hogy kiérdemelje a bűnbánat kegyelmét mindnyájunknak, hogy mi is szomorkodjunk üdvösen a bűneink fölött.

Ha bűnbánatért imádkozunk magunk és az emberiség számára, hivatkozzunk Jézusnak erre az értünk elviselt szomorúságára a halálig. A Szentlélek mondatja ezt vele, hogy a szenvedő Jézus lelkét kinyilvánítsa nekünk és belelássunk megerősítésünkre. Mert ezt a szenvedést mi is megkaphatjuk és ak-

kor a Vigasztaló Szentlélek a szomorú Jézust, aki értünk szomorú, állítsa elénk, hogy Vele érezzünk a szenvedésben.

„»Atyám, ha akarod, vedd el tőlem e poharat, mindazonáltal ne az én akaratom legyen, hanem a Tiéd.« Ekkor megjelent neki egy angyal az égből és megerősítette Őt. És a halállal tusakodva tovább imádkozott, és az Ő verejtéke olyan lett, mint a földre hulló vércseppek." (Lk 22,42-44)

Jézus valóságos ember. Ez az imája egészen emberi. Azt mondják, hogy a természetfölötti a természetesre épül. Jézus imájánál is ezt látjuk. Hogy a szenvedéstől óvakodunk, hogy a haláltól félünk, hogy a porig alázást kerüljük – ez egészen emberi dolog. De Jézus meglátta, amit mi nem látunk, a világ tengernyi ocsmány bűnét és gonoszságát, amit Ő magára vett, hogy a bűnt és az örök büntetést eltörölje. Szörnyű látvány!

A Szentlélek a szenvedő Jézusról mondja a zsoltáros által: *„Körülvettek a halál gyötrelmei, megrémítettek a gonoszság patakjai."* (Zsolt 18,5) Jézus lelkére, mint hegyi patakok zuhognak az emberiség gonoszságai az egész történelmen át. Ő az emberiség megváltója. Ő vette magára a világ bűneit. Szörnyű látvány, hogy sok emberért hiába szenved, mert a kárhozatra jutnak. Jézus látja e szörnyű szenvedéseket, s hogy ezekért hiába szenved és hal meg. Azért kérte: *„Atyám vedd el tőlem e poharat!"* (Lk 22,42) – ezt emberileg megértjük. Ez természetes. De az már természetfölötti: Mindazonáltal ne az én akaratom legyen, hanem a tiéd. Így Jézus önként, végtelen szeretettel az Atya kezéből elfogadta a bűneinket törlő, bűneinkért eleget tevő és a mennyországba vivő szenvedéseket, melyek igen nagyok voltak.

Most teljesednek Jézus szavai: *„Nem azért szálltam le a mennyből, hogy a magam akaratát cselekedjem, hanem annak akaratát, aki küldött engem. Annak, aki küldött engem, az az akarata, hogy abból, amit nekem adott, semmit el ne veszítsek, hanem föltámasszam az utolsó napon. Atyám akarta azt, hogy mindaz, aki látja a Fiút és hisz Benne, örökké éljen. Én föltámasztom az utolsó napon."* (Jn 6,38-40) Íme sokszor és sokszor ismétli e szavakat, mert nehéz és nagy a szenvedése. Angyalok erősítik közben.

Mégis az Úr Jézus lelki szenvedése szinte elképzelhetetlen, mert míg a halállal vívódott, vérrel verejtékezve imádkozott tovább: *„Jézus vigaszt keresett az apostoloknál, de azok aludtak: Simon Péter alszol? Nem tudtál egy óráig sem virrasztani velem? Virrasszatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek! A lélek ugyan kész, de a test erőtlen. Aztán ugyanazt imádkozta visszamenve."* (Mk 14,37-39)

Keres az Úr Jézus nálunk vigasztalást, engesztelést a sok bűn miatt, de való igaz, mi a kényelmünkkel törődünk. Nagyon kevés az a választott, aki Jézussal együtt érez és szeretetből engesztel. Nemcsak Péternek szól az Úr, hogy egy óráig nem tud Vele kitartani, ez mindnyájunknak szól. Az Oltáriszentségben köztünk van mindig, s mi mégis vajmi keveset törődünk az Úr Jézussal. Vannak, akik nemcsak éveket, tán évtizedeket sem törődnek Vele. Mégis vigasztaló, hogy vannak szentségimádások, eucharisztikus Kongresszusok, szentséglátogatások, örökimádó rendek. Jézus ugyanazt imádkozta mindig, hogy az Atya akaratát tegye.

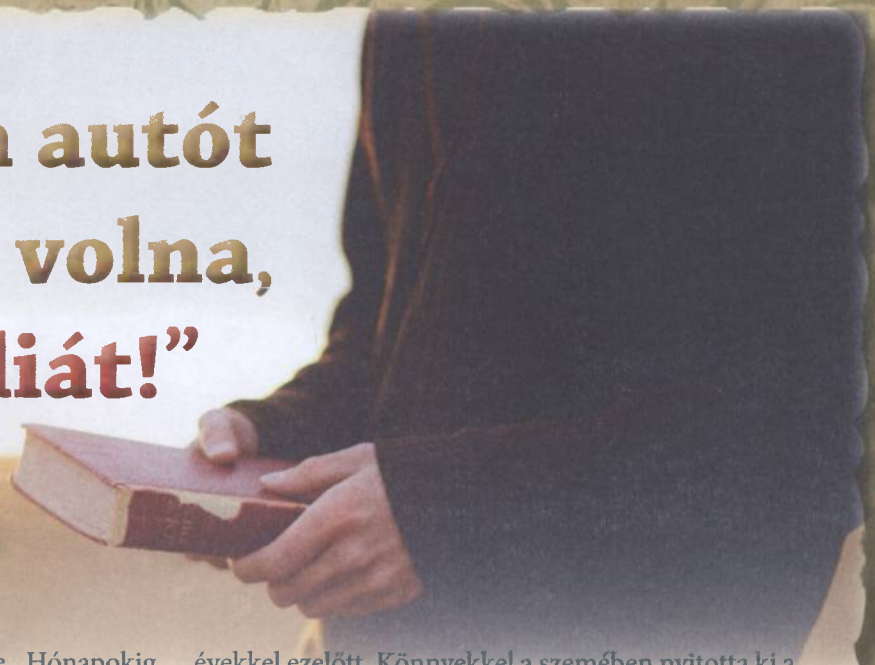
Másodszor is alva találta Őket. Harmadszor már világosan megmondta: *„Aludjatok immár és nyugodjatok. Elég: itt az óra. Íme, az emberfia a bűnösök kezébe kerül. Keljetek fel, menjünk, íme, közel van az, aki engem elárul."* (Mk 14,41-42) Jelképes dolog ez is, hogy az áruló ébren van és működik, egyetlen éber és tevékeny az apostolok közül. Viszont a hűségesek alszanak. Nem értik meg a helyzet komolyságát. A lanyhaság nagy hiba az egyház vezetőiben, de az egyes hívők életében is.

Júdás nagy csapattal jött. *„Akit megcsókolok, azt fogjátok el. Üdvözlégy rabbi!"* (Mk 14,44-45) És megcsókolta. Jézus mondta neki: *„Barátom, mi végre jöttél? Júdás, csókkal árulod el az Emberfiát?"* (Lk 22,48) Jézus utoljára figyelmezteti, de a kegyelem már nem segít rajta. A kegyelem hasonlít az autóvezetéshez forgalmas városi utcán: kellő pillanatban kell kormányozni, lassítani vagy gyorsítani, néhány pillanat késés már karambolt okozhat. Kellő időben kell elfogadni Isten kegyelmét. Sok figyelmet kíván a kegyelmi élet, készséget, öntudatot, jó akaratot, ügyességet. *„Ha az Úr szavát halljátok, meg ne keményítsétek szíveteket."* (Zsid 4,7)

Isten kegyelme természetfölötti kincs, tehát több megbecsülést és figyelmet igényel, mint az összes természeti kincs együttvéve. Örök kár, ha a kegyelmet valaki összetéveszti a földi javakkal. Csakis a Szentlélek kegyelmével tudjuk az örök értékeket és a természetfölötti kincseket meglátni, megbecsülni és kamatoztatni. Mint Jézus mondta, ha valaki tudja, hogy a szántóföldben nagy kincs rejlik, mindenét eladja és megveszi a szántót. Aki ellenszegül mindenáron a Szentléleknek és csak testileg gondolkozik, az sohase látja meg a természetfölötti értékeket.

Seres Béla SVD

„Apám, én autót szerettem volna, nem Bibliát!”

Egy fiú felkészült az érettségire. Hónapokig csodálta a gyönyörű piros sportautót egy kereskedő bemutatótermében, és tudván, apja is megengedheti magának, azt mondta neki, hogy ezt szeretné kérni, ha leteszi a vizsgáit.

A sikeres érettségi vizsgák után a fiatalember várta, hogy az apja megvásárolja az autót. Végül reggel az apja behívta őt dolgozószobájába, és elmondta neki, milyen büszke, hogy ilyen okos fia van, menynyire szereti őt és átadott egy szépen becsomagolt dobozt.

A fiatalember kíváncsian, bár kissé csalódottan nyitotta ki a dobozt, amiben egy szép, bőrkötéses Bibliát talált, amelyen aranyozott dombornyomással állt a neve. Dühösen, felemelt hangon szólt apjához és azt mondta: „Rengeteg pénzed van, és nekem csak egy Bibliát tudsz adni?” – ezzel kirohant, otthagyta apját és a Bibliát is az asztalon.

Sok év telt el, a fiatalember nagyon sikeres lett az üzleti életben. Volt egy szép otthona és csodálatos családja, de egyszer csak eszébe jutott, hogy apja már nagyon öreg. Úgy gondolta, talán el kellene mennie hozzá, hiszen érettségi óta nem látta őt.

Mielőtt azonban hazaindulhatott volna, kapott egy táviratot, melyben az állt, édesapja elhunyt, minden vagyonát őrá hagyta, ezért szükséges, hogy azonnal hazatérjen, mert intézkednie kell az örökség ügyében.

Amikor megérkezett apja házába, nagy szomorúság és őszinte megbánás töltötte el a szívét. Keresgélni kezdett apja fontos dokumentumai között és megtalálta a Bibliát. Látta, hogy a Biblia ugyanúgy, érintetlenül ott pihen az asztalon, mint ahogy otthagyta évekkel ezelőtt. Könnyekkel a szemében nyitotta ki a Bibliát és lapozni kezdte.

Apja annak idején gondosan megjelölte a következő verset:

> *„Ha tehát ti, akik gonoszok vagytok, tudtok jó ajándékokat adni gyermekeiteknek, mennyivel inkább fog a ti Atyátok, aki a mennyekben van, jó dolgokat adni azoknak, akik kérik őt.”* (Máté 7,11)

Ahogy olvasta ezeket a szavakat, egy autókulcs esett ki a Biblia lapjai közül, amelyen egy címke is volt, azon pedig a kereskedő neve – ugyanazé a kereskedőé, akinél ő a sportkocsit látta. A címkén szerepelt egy időpont is, az érettségi vizsga napja, és még a következő volt ráírva:

„KIFIZETVE”

Lement a garázsba és ott találta érintetlenül a piros sportkocsit.

A fiú döbbenten állt... Szerette volna visszafordítani az időt, megváltoztatni a múltat, de már nem lehetett. Szeretett volna odasietni édesapjához és hálásan megköszönni az ajándékot – de már elkésett. Könnyei végigfolytak az arcán, és nem tudott megvigasztalódni.

Tanulság

Hányszor szalasztjuk el Isten áldását, mert nem olyan csomagolásban kaptuk, ahogy elgondoltuk!? ■

Jézus megszabadít a liszlító tűzből

„Amikor Jézus megérkezett, Lázár már négy napja a sírban volt. Betánia Jeruzsálem közelében feküdt, mintegy tizenöt stádiumnyira. Ezért a zsidók közül sokan elmentek Mártához és Máriához, hogy testvérük miatt vigasztalják őket. Amikor Márta meghallotta, hogy Jézus közeledik, eléje sietett, Mária pedig otthon maradt. »Uram – szólította meg Márta Jézust –, ha itt lettél volna, nem halt volna meg testvérem. De most is tudom, hogy bármit kérsz az Istentől, megadja neked.« Jézus megnyugtatta: »Feltámad testvéred.« »Tudom, hogy feltámad – mondta Márta –, majd a feltámadáskor, az utolsó napon.« Jézus így folytatta: »Én vagyok a feltámadás és az élet. Aki hisz bennem, még ha meghal is, élni fog. Az, aki úgy él, hogy hisz bennem, nem hal meg örökre. Hiszed ezt?« »Igen, Uram – felelte –, hiszem, hogy Te vagy a Messiás, az Isten Fia, aki a világba jön.«” (Jn 11,17-27)

URAM, SEGÍTS, hogy komolyan vegyem a tisztítótűz súlyos valóságát és azok helyzetét, akik ott vannak!

1. Isten még könnyezik is azokért, akik meghaltak. Gondoljunk azokra a szeretteinkre, akik elmentek, éppen úgy, ahogy Mária és Márta emlékezik Lázár testvérükre ebben az evangéliumi szakaszban. Jó és szent dolog szomorúnak lenni, amikor egy szerettünk meghal. Néhányan úgy gondolják, hogy a hit gyengeségét jelenti, ha szomorú az ember, amikor elveszít valakit. De Jézus nem veti Mária és Márta szemére, hogy miért szomorúak; sőt, inkább vigasztalni próbálja őket. Később, amikor a sírhoz ér, Ő maga is sír Lázár miatt (lásd Jn 11,35). Micsoda szörnyű dolog a halál: Jézus sír Lázárért, annak ellenére, hogy tudja: néhány pillanat múlva föl fogja támasztani őt a halálból. Mi nem is tudjuk felmérni a halál valódi tragédiáját – Isten maga is sír egy halott barátjáért, mindvégig tudva azt, hogy hatalma van a halál fölött.

2. Nem akarunk odamenni. Gyakran megesik, hogy amikor valaki meghal – különösen, ha sokat szenvedett –, megkönnyebbülünk, mintha a szen-

vedés befejeződött volna. Gyorsan a mennyországba helyezzük az embereket; talán egy kicsit túlságosan is gyorsan. Nem teszünk meg nekik egy szívességet.

Legtöbbünk – még a legjobbak sem fognak egyenesen a mennybe menni. Kell majd valamennyi időt a tisztítótűzben töltenünk mindazokért a bűnökért, amikért nem végeztünk elegendő elégtételt, valamint, hogy megtisztuljunk a bűneinkhez való kötődéseinktől és vágyainktól. Hajlamosak vagyunk alábecsülni a tisztítótüzet is, talán azért, mert az ott levő emberek már biztosan a mennybe jutnak.

Amint igaz az, hogy a tisztítótűzben levő emberek egy mindennél nagyobb örömet tapasztalnak meg, mint amit mi valaha is megtapasztalhatunk ebben az életben, úgy az is igaz, hogy egy intenzívebb szenvedésben részesülnek, olyanban, amit itteni életünkben nem fogunk megtapasztalni.

A tisztítótűzben való szenvedés hasonlít a pokolban való szenvedéshez, azt pedig senki sem akarja megtapasztalni. Talán mindig úgy gondoltunk a tisztítótűzre, mint ami nem több egy hosszú, várakozó embersornál, amiben benn kell állnunk mindaddig, amíg Isten nem lát minket alkalmasnak arra, hogy a mennybe menjünk. A tisztítótűzben való szenvedésre pedig úgy tekintünk, mint egy forgalmas napon tett, bevásárlással járó sorban állásra: várakozással járó unalom, amikor egy előttünk álló túl sokáig tartó ügyetlenkedései frusztrálnak minket. NEM! A tisztítótűz nem olyan, amit szeretnénk, ha bármelyik szerettünk megtapasztalna, főleg, ha tudunk segíteni: mi sem akarunk odajutni, ha tehetünk ellene. A nagyszerű dolog az, hogy valóban tehetünk ellene!

3. Egyedül az élők kezében vannak a tisztítótűz kulcsai. Mire vagyok hajlandó annak érdekében, hogy elkerüljem a tisztítótüzet? Gondoltam-e rá mostanáig úgy, mint egy olyan dologra, amit el kell kerülni?

Vajon tudom, hogy semmilyen áldozat, amit ebben az életben meghozok azért, hogy elkerüljem a tisztítótüzet, nem mérhető ahhoz a szenvedéshez, ami a tisztítótűzben vár az emberre?

Gondolok-e valaha is arra, hogy szeretteim most talán ott vannak? Azt gondolom, hogy nincs semmi más, amit tehetnék értük? Vagy őszintén aggódom annak a valószínűsége miatt, hogy ők a tisztítótűzben lehetnek?

Tudatában vagyok annak, hogy **imáim és áldozathozatalaim biztosítják a kulcsot** ahhoz, hogy megmentsem őket; és hogy ezzel élhetek is, ha akarok?

Isten azt akarja, hogy használjam ezt a kulcsot! Nagypénteken, amikor a tisztítótűzben szenvedő lelkekre gondolunk, jó lenne, ha tennénk valamit értük, különösen azokért, akiket a leginkább szeretünk.

***ÉDES JÉZUSOM**, segíts emlékeznem azokra, akiket szeretek, és add, hogy rendszeresen ajánljak fel áldozatokat, imákat és miséket értük, hogy amilyen hamar csak lehet, Veled legyenek! Segíts olyan döntéseket hoznom életemben, amelyek szükségesek ahhoz, hogy elkerülhessem a tisztítótüzet!*

Ma áldozatot fogok hozni a tisztítótűzben szenvedő szeretteimért, nem feledve, hogy az áldozatban nem az áldozat mértéke számít, hanem a szeretet, amivel meghozom azt.

P. James Swanson, Légió Christi

Szent Fausztina (1905-1938) imája a tisztítótűzben szenvedőkért

Örök Atya! Tekints irgalmas szemmel a tisztítótűzben szenvedő lelkekre, akik Jézus irgalmas Szívébe be vannak zárva. Kérlek Szent Fiad keserves kínszenvedéséért és mindazért a keserűségért, ami legszentebb lelkét eltöltötte, mutass irgalmat azok iránt, akik igazságos tekinteted előtt állnak! Ne nézz rájuk másképp, csak legkedvesebb Fiad, Jézus sebein keresztül, mert hisszük, hogy jóságod és irgalmad határtalan! Ámen.

Jézus kereszthalála életet ad

II/1. rés

ANGIE FENIMORE feleség és anya, gyerekkorában nemi erőszak áldozata volt, és ennek emlékétől nem tudott szabadulni. Kétségbeesett lelki állapotában 1991. január 8-án öngyilkosságot követett el, remélve, hogy ily módon megszabadul a szenvedéstől és a kínzó üresség érzésétől. De a klinikai halál nem juttatta őt a fénybe, ahogy sok halálközeli tapasztalat esetében láttuk. Helyette a sötétség birodalmában találta magát. A pokol, amelyet megtapasztalt, személyes volt. Sokkal borzalmasabb, mint a közkeletű tüzes, kénköves elképzelés. Az ő pokla rettenetes víziók világa volt, és egy nagyon mély magány. Csodálatos módon az orvosok visszahozták az életbe. Azóta hisz benne, hogy egy szent akarat tárgya és Isten igaz gyermeke.

Angie naplója, mikor visszatért az életbe:

»Úton voltam egy másik szférába. Zúgást hallottam, miközben lelkem elvált a testemtől. Egyre hangosodott, amint a halál vibrációja egyre mélyebbre húzott. Aztán már csak arra lettem figyelmes, hogy egy nagy képernyőszerűség van előttem. Egy háromdimenziós élet-moziba csöppentem, amely időrendben játszotta le az életemet. Minden nézőpontból megtapasztalhattam és megérthettem az életemet. Pontosan tudtam minden velem kapcsolatba kerülő személyről, hogy miként érzett. Különösen alaposan, életszerű részletekkel mutatták meg, hogy valójában milyen volt a gyerekkorom. A képek gyorsan peregtek, de mégis könnyen tudtam követni. Mindegyik egy egész emléket vagy életem egy darabját idézte meg. Szóval erre gondolnak az emberek, amikor azt mondják, hogy *az életük lepergett a szemük előtt.*

Minél jobban közeledtem a film végéhez, annál gyorsabban peregtek a képek. Hihetetlen volt! Igen rövid idő alatt megtapasztaltam 27 évet, a születésemtől egészen addig a pillanatig, amikor ott találtam magam a heverőn haldokolva, és távoztam a meleg alagútba. Akkor életem gyorsan mozgó képei keresztülrohantak rajtam és a film hirtelen megállt.

És most? Hol vagyok? Teljes sötétségben voltam. Szemeim lassan alkalmazkodtak és kezdtem tisztán látni, habár nem volt semmi fény. A sötétség minden irányba folytatódott, úgy tűnt, sehol nincs vége. De ez nem egyszerűen feketeség volt, hanem egy végtelen üresség, a fény teljes hiánya. Teljesen körbevett.

Körbenéztem a sűrű sötétséget kutatva és jobbomon szorosan egymás mellett egy maroknyi embert láttam. Mind tinédzser volt.

„Ó, mi biztosan az öngyilkosok vagyunk." Nevetve akartam volna valamit mondani, de mielőtt megformálhattam volna a szavakat, azok valahogy kijöttek belőlem. Nem voltam biztos abban, hogy csak gondoltam a szavakat, vagy meg is próbáltam kimondani azokat, de hallhatók voltak anélkül, hogy az ajkaimat mozdítottam volna. Nem tudtam, hogy ezek az emberek hallottak-e, egészen addig, amíg a mellettem levő fickó nem reagált. Nem szólt egy szót se, de lassan lenézett rám, majd újra előre fordította a fejét. Arca teljesen kifejezéstelen volt. Semmi melegség vagy értelem nem tükröződött a szemében. A sötétségben mintegy kiaggatva, ő és a többiek csak álltak ott valami gondolattalan kábulatban.

Az utolsó előtti egy lány volt. Nagyjából úgy festett, mint aki a tízes évei végefelé jár. Kezdtem rájönni, hogy az érzés, amit intuíciónak vagy hatodik ér-

zéknek hívnak, itt az információközlés bevett módja. A ki nem mondott gondolatok hallhatóvá válnak. Ahogy gyakoroltam új érzékelő/érző erőmet, az a gyanúm támadt, mintha egy rég elfeledett, természetes, ismerős képességet szereznék vissza, amelyet kiszorított a szavakkal történő kommunikáció. Gyorsan fejlődtem ebben az új közlési módban, de a lány nem reagált. Üres tekintete tovább meredt a semmibe, gondolataim nem hatottak rá. Pont olyan volt, mint a többiek. Bambán bámult előre, nem törődött vele, nem is volt kíváncsi rá, hol vagyunk. Halott volt, és az voltam én is.

Hirtelen, mintha valamiféle rendező művelet kezdődött volna, valamilyen meghatározhatatlan erő továbbszippantott a sötétségbe. Így hát magam mögött hagytam a tinédzsereket. Az árnyékvilág szélén landoltam. Sötétség mindenfelé, amerre a szem ellát. Tudtam, hogy a pokol állapotában vagyok, de ez nem a tipikus tüzes kénköves pokol volt, amelyről kisgyerekként tanultam. A purgatórium szó jött elő az elmémben.

Mindenféle korú férfiakat és nőket láttam. Gyereket egyet sem. Álltak ott vagy kuporogtak, esetleg vándoroltak. Páran mormogtak valamit magukban. Sötétség áradt belsejük mélyéből és sugárzott ki egy érzékelhető aurában. Teljesen önmagukba voltak fordulva. Mind el voltak foglalva a saját bajukkal, s ez visszatartotta őket mindenféle kommunikációtól. Megvolt a képességük, hogy egymással kapcsolatba lépjenek, de a sötétség alkalmatlanná tette őket.

Lassan kezdtem egyre jobban meghallani a hangzavart, és rájöttem, hogy ebben a világban a gondolatok hallhatóak. Magam körül úgy hallottam a gondolatok zsongását, mintha egy zsúfolt mozi nézőterén lennék, mikor leoltják a lámpákat, és egy darabig még suttogva beszélget a közönség.

Mellettem egy hatvan körüli férfi volt. Szemei teljesen kifejezéstelenek voltak. Megrendítően kuporgott a földön mocskos fehér ruhájában. Nem sugárzott semmit, még önsajnálatot sem. Éreztem, hogy magába szívott már mindent, amit itt tudni lehetett, és úgy döntött, abbahagyja a gondolkodást. Teljesen üres volt, csak várt. Tudtam, hogy a lelke itt rohad örökre. Ebben a sötét börtönben egy nap olyan, mint ezer vagy inkább ezer év. Biztos voltam benne, hogy ez az ember, minként az a középkorú nő is, megölte magát. Ruhája azt sugallta, hogy Krisztus idejében járhatott a Földön. Azon tűnődtem, hogy talán ő volt Júdás, aki elárulta a Megváltót és aztán felakasztotta magát. Aztán úgy éreztem, szégyellnem kellene magam, hogy ilyen gondolatok járnak a fejemben a jelenlétében, ahol hallhat engem.

Amint az elmém több információhoz jutott, hatalmas csalódást éreztem. Éreztem és tudtam mindent a körülöttem levő dolgokról. Mindössze fel kellett tennem magamban egy kérdést, vagy figyelni valamire, és megtudhattam, amit akartam. Rengeteg lehetőségem lenne tanulni, de nincs könyv, televízió, szerelem, szeretet, magánszféra, alvás, barátság, fény, növekedés, boldogság, megnyugvás – nincs megszerezhető ismeret és nincs mód a felhasználásra sem.

De az egyre növekvő teljes magány érzése még rosszabb volt. Még ha hallanám valakinek a dühkitörését, bármennyire kellemetlen, mégis egyfajta érezhető kapcsolat lenne. De ebben az üres világban, ahol nincsenek kapcsolatok, a magány rettenetes volt.

Ekkor egy rendkívül erős hangot hallottam. Nem volt hangos, de olyan erő volt benne, mint egy hangrobbanásban. Olyan nagy harag volt benne, ami egyetlen szóval képes lerombolni az univerzumot, ugyanakkor olyan hatalmas és megingathatatlan szeretet, amely mint a Nap, képes életet előcsalogatni a földből. Meggörnyedtem ereje és gyötrelmet okozó kérdése alatt: ***„Tényleg ezt akarod?”***

A hatalmas hang egy aprócska fénypontból jött, és minden mennydörgő szóval egyre nagyobb lett, míg végül olyanná vált, mint egy fényes Nap, éppen a homályzóna fekete fala mögött, amely börtönömet alkotta. Habár sokkal fényesebb volt, mint a Nap, a fény megnyugtatta a szemem mély és tiszta ragyogásával. Éreztem, hogy a fény nem tud (vagy talán nem akar – nem voltam benne biztos) átjönni a határon a sötétségbe.

Teljes bizonyossággal tudtam, hogy **Isten jelenlétében vagyok**. Ő maga volt a Fény, nemcsak sugározta azt vagy világított belőle, hanem fényből volt. Olyan fény volt, amelynek van anyaga és kiterjedése. A leggyönyörűbb, dicsőséges szubsztancia, amelyet valaha is láttam. Minden szépség, minden szeretet, minden isteni benne volt ebben a fényben, amely ebből a lényből áradt. Még csak el sem tudjuk képzelni a nagyszerűségét annak a tökéletes szeretetnek, amelyet ez a lény öntött belém.

Nem emlékeztem, hogy valaha tapasztaltam volna ilyen életet, de most megismertem azt az életet, amelyet az Atyával osztok meg. Ez egy szellemi lét, amely úgy tűnik egyidős az univerzummal.

Angie Fenimore

← FOLYTATJUK →

A misztika kalandornője

Jeanne Marie Guyon
(1648-1717)

III/2. rés

Édesapja 1672. június 1-én meghal, négy nappal később pedig Marie-Anna nevű leánya. Ez év július 22-én Genevieve Granger bencés nővér lelki vezetése alá kerül, aki már évek óta (1668) barátnője volt. Misztikus kapcsolatba kerül a gyermek Jézussal, akinek a tisztelete az ő belső útját alapvetően meghatározta. 1674-ben megszületik negyedik gyermeke. A következő évben egy a belső lelki vizsgálódásnak és misztikus érlelődésnek az időszaka kezdődött el, ami egészen hét esztendőn keresztül tartott. 1676. március 21-én megszülte ötödik és egyben utolsó gyermekét. Ugyanennek az évnek július 21-én, három hetes súlyos betegség után meghalt a férje.

A huszonnyolc éves özvegynek legfontosabb célja életének teljes újraformálása volt. (Nagy példaképe, Chantal Szent Franciska huszonkilenc évesen megözvegyült, miután négy gyermeket szült. Harminckét évesen találkozik Szalézi Szent Ferenccel, akit lelki vezetőjéül választ.) Jeanne-Marie Guyon 1679-ben ismét találkozik La Combe atyával, aki Bertots 1681-ben bekövetkezett halála után – Jeanne-Marie ekkor harminchárom éves – lelki vezetője lesz. Időközben 1680. július 22-én egy mélyreható megtapasztalásban részesül, amiről ő maga a következőképpen számol be:

„Úgy tűnt, lelkem olyanná vált, mint az új Jeruzsálem, amiről János jelenéseiben azt olvashatjuk, hogy sem gyász, sem fájdalom, sem jajgatás nem lesz többé benne (21,4). Olyan szenvtelenséget éreztem magamban, hogy számomra minden teljesen egyforma volt. Isten akaratával és tetszésével való egyesülés olyan nagy volt, hogy bennem semmi vágy vagy vonzalom bármi más után nem volt. Lelkemben elfoglalta a helyet egy másik akarat (nem az enyém), egy teljesen isteni akarat, amelyik lelkemnek olyan természetes volt, annyira sajátjának érezte, hogy végtelenül szabadnak érezte magát ebben az akaratban. Jobban, mint amikor valaha saját akaratában volt. Ó, egyesülés az egységben, amit Jézus az emberek számára Istentől kiimádkozott (Jn 17,23), milyen erős vagy te egy olyan lélekben, amelyik ilyen módon Istenben elveszíti magát! A lélek Istenben elrejtve marad ennek a Jézus Krisztussal való isteni egységnek a beteljesülése után. Ó boldog megfeledkezés önmagunkról! Igen, annál boldogabb, mert ez nem csupán egy átmeneti állapot, mint az elragadtatás, amelyik inkább csak egy feloldódás, mint önmagunk elveszítése, mert a lélek rögtön utána ismét megtalálja önmagát, hanem egy maradandó és tartós önmagunk elveszítése egy végtelen tengerben.”

Ez a beleérzés és önmaga elveszítése Isten akaratában arra készteti Jeanne-Marie Guyont, hogy kérdéseket tegyen fel, milyen feladatot kapott Istentől életének erre az új szakaszára, amely nyilvánvalóan özveggyé válásakor kezdődött el. És ő, aki majd a protestantizmusnak nem lebecsülendő spirituális és ezáltal ökumenikus jelentőséget tulajdonít, amint azt majd látni fogjuk, szükségét érzi, hogy Genfbe utazzon, a protestáns szellemiség kellős közepébe, egy nem-ökumenikus alkalomból.

A genfi püspök, aki akárcsak mint az ő idejében Szalézi Szent Ferenc, Annecy-ben lakott, Máriában segítő kezet látott, hogy Genf közelében, nevezete-

sen Gexben, megnyissák az egyik híres „újkatolikus házat," ahol segítettek protestáns asszonyoknak és fiatal hölgyeknek a katolikus vallást megismerni. Az első ilyen házat már 1634-ben Párizsban megnyitották. Nem kisebb személyiség, mint Fénelon, a későbbi érsek szolgált itt 1678 és 1688 között, mint lelki tanácsadó. (A Nanti ediktum eltörlése után 1685-ben megerősödött az aktivitás ezen a területen.) Madame Guyon útját az új feladata felé egyébként egy fájdalmas döntés kísérte: hasonlóan a már említett Chantal Szent Franciska esetéhez, vagy amint a megtestesülésről nevezett boldog Guyart Mária (1599-1672) Franciaország legjelentősebb misztikusnője esetében. Gyermekeitől való elválásról, gondoskodásukról és nevelésük szabályozásáról volt szó. Az imént említett misztikusnő fia, a bencés Claude Martin (1619-1696) ebben az évben különben tanácsot adott Jeane-Marie-nek új feladatával kapcsolatban. Jeanne-Marie csak a legkisebb leánygyermekét veszi magához. A két fiú nagyvonalúan irányított gondozását férje egyik unokatestvére vállalta el, amit később az anyós gyámsága váltott fel.

Madame Guyon Gexbe utazásával, ahová 1681. július 1-én érkezett meg, egy szakadatlan vándorélet kezdődött el, ami tulajdonképpen csak akkor fejeződött be, amikor 1698. június 4-én a Bastillebe bebörtönözték. Gexben különböző nehézségei támadtak, amelyek alapján hamarosan felismeri, hogy az „Újkatolikus ház" vezetése tulajdonképpen nem az ő feladata, annak ellenére, hogy lelki vezetője, La Combe atya (aki a közelben, Thononban házfőnök – rendjének egyik házában) mindenben támogatta. Jeanne-Marie Thononba utazik, ahol is az orsolyitáknak ugyancsak volt egy rendházuk, és így magukra vállalhatták leánygyermeke nevelését. Kétszer végez lelkigyakorlatot La Combe atyánál, akinek a parancsára ennek következtében megírja 1682-ben első és talán legjelentősebb művét: „A lelki áramlatokat", amely a belső hangok lejegyzése volt, La Combe atya átdolgozta és másolatban sok példányban körbeadták. Nyomtatásban azonban csak 1704-ben Amszterdamban adta ki Peter Poiret protestáns lelkész, akiről még fogunk szólni.

Rögtön a könyv megírása után kezdődik misztikus útjának egy új fejezete, egybekötve egy (1682. szeptember 14-től) csaknem 8 hónapig tartó súlyos betegséggel, amit ő a gyermek Jézus életéhez hasonlítván, mint a „Gyermeklét állapotát" írja le. Ehhez járul a „Beszélgetés a hallgatásban" megtapasztalása. Önéletrajzában a következőket írja erről:

„Ezalatt a különös betegség alatt, amelyik több mint hat hónapig elhúzódott, az Úr lassanként megtanított arra, hogy a lélekkel való bánásmódnak más módja is létezik, mint a beszéd. Megértetted velem, ó isteni szó, hogy az, ahogyan te mindig beszélsz és működsz egy lélekben, habár te a mély csöndben jelensz meg, szintén a kommunikáció egy módja, amely által magadat közlöd teremtményeiddel. Mindez leírhatatlan csendben nyilvánul meg. Megértettem egy nyelvet, amelyik azelőtt ismeretlen volt számomra. Fokozatosan felismertem, hogy amikor La Combe atya hozzám belép, nem szükséges többé beszélnem. A lelkemben egy olyanfajta csend alakult ki, mint amilyen az Istenre való ráfigyeléskor jön létre. Megértettem, hogy Isten meg akarta nekem mutatni, hogy az emberek már ebben az életben meg tudják tanulni azt, ahogy az angyalok közlik egymással gondolataikat. Egyre inkább csak a csendben beszéltem vele. Megértettük egymást Istenben egy kimondhatatlan és isteni módon. A mi szíveink úgy beszélgettek egymással, és olyan kegyelmet adtak át egymásnak, hogy azt szavakkal kifejezni nem lehet. Olyan volt ez, mintha mindkettőnk számára egy új világ lenne, annyira isteni, hogy leírni nem tudom. Kezdetben ez úgy történt, hogy Isten átjárt minket egy olyan tiszta és szeretetteljes módon, hogy ebben a mély csöndben órákat eltöltöttünk, egymással kommunikálva, anélkül, hogy akárcsak egy szót is ki tudtunk volna ejteni. Így saját megtapasztalás útján megismertük a mennyei szavak hatását. Azt ismertük meg, hogy hogyan egyesítik ezek a szavak a lelkeket, és hogy milyen tisztaságot lehet elérni ebben az életben. Megadatott nekem, hogy más jó lelkekkel is ilyen kapcsolatba kerüljek. Azzal a különbséggel, hogy kegyelmet közvetítettem számukra, ami eltöltötte őket, amint ebben a szent csöndben közelembe kerültek, és ez rendkívüli erőt kölcsönzött nekik. Én azonban semmit nem kaptam tőlük, miközben La Combe atyával a kegyelem közlése váltakozó volt. A legnagyobb tisztaságban ő is kapott tőlem és én is kaptam tőle." (Életrajz 430)

Junclausen

← FOLYTATJUK →

Jézus megtalálta az elveszett bárányt

Tanúságtéte

Gyermekkoromban teljesen ateista nevelést kaptam. Ez azt jelentette, hogy még egy műemlék jellegű templomot sem nézhettem meg soha belülről, mert édesapám rendőr volt és párttag, és minden egyes ilyen cselekedettel az állásával játszott volna. Ő mindig ezt mondta nekünk. 12 éves voltam, amikor Pécsről kiköltöztünk egy faluba, Szilvásra, ahol minden vasárnap elmentek a gyerekek hittanra. Ezek az alkalmak mindig olyanok voltak, hogy én valahogy magamra maradtam. S akkor egyszer bementem velük együtt a templomba a hittanórára.

Megkérdezte a pap, hogy el tudom-e mondani a tízparancsolatot, én meg visszakérdeztem, hogy „az mi?" Erre kaptam egy nagy pofont. Persze negatív érzések keltek bennem egyből a hit meg minden templommal kapcsolatos dolog iránt. Viszont aznap este apámnak a pap elmondta, hogy én olyan rossz vagyok, hogy még a tízparancsolatot sem tudom, hogy ilyen buta gyereket nem látott még soha. Apám utána otthon a rendőrségi szíjával jól elvert, amiért be mertem menni a templomba, mert az ő állásával játszom. Akkor megfogadtam, hogy leszek én még felnőtt és akkor meg fogok keresztelkedni, hiába mond nekem akármit, ez így lesz.

Amikor 18 évesen nagykorú lettem, január volt, középiskolásként érettségi előtt álltam, de mivel apám már nem szólhatott bele, hogy mit csinálok, elmentem a plébánoshoz, majd megkeresztelkedtem, első áldozó lettem és meg is bérmálkoztam. Az életmódom nem változott meg, de ezt az alapot már megkaptam, és megkaptam a szentségeket, amik kísérték utána az életemet annak ellenére, hogy én ezt nem is tudtam.

Majdnem 19 évesen, az érettségi után férjhez mentem. Született két gyerekem. A házasságunk úgy kezdődött, hogy akkor még szocialista rendszer volt és nem engedték meg a férjemnek – ő akkor katona volt, az első férjem –, hogy templomban esküdjünk, pedig nekem minden vágyam az volt. Ezért is volt az bennem, hogy amikor 18 évesen kiharcoltam, hogy meg lettem keresztelve, akkor ezt is ki fogom harcolni, hogy fehér ruhában templomban esküdjek. Hát ez nem sikerült, és én rosszul éltem meg ezeket a dolgokat. Már az első gyerek után elkezdett romlani a házasságunk, de bevállaltam még egy második gyereket is, hogy hátha az rendbe hozza a dolgokat. Nem így történt.

A férjem elhagyott, én pedig magamra maradtam a két gyerekkel. Ezek után mindenki elfordult tőlem, a családom és mindenki. Teljesen egyedül maradtam.

Dolgoztam, a gyerekeimet úgy tudtam csak ellátni, hogy nagyon ingerült voltam, mindig veszekedtem velük. Volt, hogy rácsaptam a fenekükre, pedig nem volt értelme, és nem is ők voltak a rosszak, csak én voltam ideges. Mivel a nagymamám folyamatosan azt hajtogatta, hogy én úgy sem fogok találni már két gyerekkel magamnak senkit, szabályosan bennem volt egy kényszer, hogy nekem találnom kell valakit, mert egyedül nem akarom leélni az életemet.

Persze akivel találkoztam, soha nem volt megfelelő számomra, akárkivel beszélgettem, csupán egyszer, akkor már tudtam, hogy nem ő lesz az igazi, és nem is volt soha folytatása. Mégis a vágy nem akart kihalni belőlem, nekem ez kellett. S egyszer, amikor már nagyon-nagyon mélyen voltam lelkileg és úgy éreztem, hogy semmi értelme nincs tulajdonképpen élni se, akkor egy ilyen megvilágosodás volt az, hogy: „De hiszen én megkeresztelkedtem, én akkor azt mondtam, hogy én hiszek Jézusban és hiszek Istenben, és tudom, hogy Ő segít nekem. Hát akkor most miért nem hiszem el?" – és akkor elkezdtem megváltoztatni az életemet.

Elkezdtem komolyan **imádkozni**. Arra törekedtem, hogy a gyerekeimmel minél türelmesebb legyek, minél több időt töltsek velük, és úgy gondoltam, hogyha az én életemet át tudja változtatni a Jóisten, akkor valószínű meg fogom kapni a társat is, hogyha Ő úgy gondolja, hogy nekem erre szükségem van. Ha meg nincs, akkor meg így tudom leélni az életemet, és el

kell, hogy fogadjam. Napról napra változott meg az életem. Olyan emberek álltak mellém, akikről nem gondoltam volna soha, hogy mellém állnak. Úgy volt ez az egész, hogy énbelőlem a negatív dolgok sütöttek addig. Mindig szomorú voltam, mindig mindent negatívan néztem.

Mikor elkezdtem pozitívan nézni a dolgokat egyből lettek barátok, lettek segítőtársak, és minden kezdett könnyebb lenni az életemben. A vágy akkor is megmaradt bennem, hogy találjak magamnak társat, és mindig úgy volt, hogy az újsághirdetéseket néztem, de soha nem tudtam volna írni vagy föladni egy hirdetést, sem a keresésre választ. De egyszer találtam egy olyan újsághirdetést, hogy ***egy apuka egy 5 éves gyereknek anyukát keres***. Valahogy erre olyan késztetést éreztem, hogy válaszolnom kell, és megírtam a választ. Volt már máskor is, hogy egyet-egyet megírtam, de azonnal szét is téptem és soha nem került föladásra. De most mintha hajtott volna valami, hogy nekem oda kell menni és bedobni ezt a levelet. Több mint egy hónappal azután, hogy föladtam a levelet, jelentkezett, s eljött hozzám a kisfiú édesapja.

Amikor megláttam őt, azt mondtam, hogy ebből nem lesz semmi. Jó, hát most már, ha idejött, akkor beszélgetek vele. Elkezdtünk beszélgetni, és minden megváltozott. Szabályosan vonzottuk egymást a szó szoros értelmében. A gyerekeinket nem akartuk ebbe belevonni, mert ugye mindegyikünk a gyerekének akarta a legjobbat, de a Jóisten azt is elrendezte, hogy muszáj legyen, hogy a gyerekeket bevonjuk a dologba, ők meg kikövetelték, hogy házasodjunk össze. Az első nap az ő fia engem anyának szólított, az én gyerekeim őt apának. Egyfolytában azt kérték tőlünk, hogy mikor lesz már meg a gyűrű, mikor lesz az esküvő. Mivel a gyermekek érzelmeivel nem akartunk játszani, ezt bevállaltuk. A gyerekek segítettek át minket a nehézségeken is, mert ő is nagyon sokáig volt egyedül, én is, s végül úgy döntöttünk, hogy a gyerekek érdekében ezt vállaljuk.

Aztán az esküvőnk sajnos csak polgári esküvő lehetett, mivelhogy a férjemnek volt első házassága, és nekik volt templomi esküvőjük. Én ezt nagyon szomorúan fogadtam, hogy ez nem jó így, és nem szeretném, hogyha ez így lenne. De azt mondta, lehet, hogy érvényteleníteném a házasságukat, de ő nem tudja ezt vállalni. Nagyon nagy tortúra volt, mire ők elváltak, és a gyereket az apjának ítélte a bíróság, pedig abban az időben ez ritkaság számba ment. S ő nem szeretné ezt a tortúrát még egyszer végigcsinálni.

Februárban volt az esküvőnk, húsvétkor meghalt az első felesége, a Jóisten még ezt is a mi javunkra fordította, és így összeházasodhattunk, rendezhettük házasságunkat egyházilag. Ez nekem egy hatalmas megtapasztalás volt, hogy mellém állított valakit a Jóisten, és tényleg egy olyan embert, akiben mindenben megbízhattam. A mai napig együtt csinálunk mindent, együtt neveljük a gyerekeinket, úgyhogy mindegyikünk maximálisan kiveszi ebből a részét. Soha egy pillanatra nem hagyott magamra! Megtapasztaltam Isten jelenlétét azzal is már, hogy őt megkaptam, de az életem nem tudott megváltozni ettől még. Nem tudtam, hogyan kell keresztényként élni, nem volt minta előttem. Ugye a mintából tud a legjobban tanulni az ember.

Elkezdtem iskolába járni, és egyik osztálytársam mondta, hogy most indul a Katolikus Általános Iskola a Püspöki Énekiskolában. Most már nemcsak a fiúk járhatnak, hanem a lányok is. Ezt nézegettük akkor, amikor elsős lett a lányom, de akkor még csak a fiúk mehettek. Az egyik ovis társa ment is oda, és valahogy ez mindig vonzott, hogy oda kellene vinni a lányokat is. Mindjárt át is írattuk, úgyhogy elkezdtünk énekre járni, mert egy énektagozatos osztályba ment másodikba abba az iskolába.

Ott megtanultuk azt, hogy vasárnap szentmisére kell menni. Előtte is bementem a templomba meg imádkoztam, de valahogy az, hogy rendszeresen templomba járjunk, ez nem jelentett nekem semmit. De amikor elkezdtük, azt éreztem, hogy **ez nekem jó**, és annyira jó, hogy ott lehetek a templomban, és Jézus jelenlétébe helyezhetem magam, és ha Rábízom magam, akkor semmi nem úgy alakul, ahogy én akarom, de mindig valahogy jól alakul. Ezután teljesen átalakult az életünk. Elkezdtünk többet imádkozni, és aztán jött az a hír, hogy kellene minél több ember a Hittudományi Főiskolának a teológiai tanfolyamára. Ez engem megfogott, hogy nekem oda kell mennem. A férjem nem nagyon akarta, de aztán Balázs atya mondta neki, hogy ez nekem igenis jó lenne, és akkor elmentem és elvégeztem a teológiai tanfolyamot. Közben egy csomó mindent megtapasztaltam és megtanultam, hogyan kell élni, és folyamatosan megtapasztaltuk Isten segítségét, hogyha azt az utat jártuk, amit a Jóisten nekünk szánt, akkor mindig ott volt a támasz.

A négy gyerekkel még albérletben laktunk, és el kellett fogadnunk egy szükséglakást, hogy lakáshoz jussunk Pécsett. Ezt elfogadtuk. Minden rosszul alakult. Nagyon rossz volt a hely, nagyon rossz volt minden. Kaptunk egy lakást, oda beköltöztünk, annak örültünk, de persze úgy kaptuk a lakást, hogy hiába voltunk az elsők a bérlőlistán, amit áprilisban adtak ki, szeptemberben kaptunk csak lakást. Nyáron hoztak egy olyan törvényt, hogy nem jelölnek ki véglegesen bérlőket. Ez azt jelentette, hogy nem kapunk lelépést sem a lakásról. Mi a háromszobás lakásban már hat gyerekkel laktunk, és egyszerűen nem fértünk el egy kis panelben. A konyhában nem lehetett megmozdulni, hogyha ebédeltünk. Ha valakinek vécére kellett menni, akkor ki kellett menni az egész családnak, hogy kimehessen, és abszolút nem volt már életterünk. Ekkor úgy gondoltuk, hogy nekünk kellene egy másik lakás, és akkor hoztak egy olyan törvényt, hogy a köz-

tisztviselők úgy tudnak kölcsönt fölvenni, hogy az állam vállalja a kezességet, és nem kell önerő.

Így álltunk neki egy építkezésnek. Szóval már itt volt egy nagy segítség a részünkre, hogy faházat építsünk. Itt a készültség, az ár és a készültség arány nem ugyanaz, mint a téglaháznál, és nem akart a bank fizetni. Már kész volt az alap, ez nálunk több mint a 1/3-a volt az összes költségnek, és egyszerűen nem volt hajlandó fizetni a bank. Hozták a faanyagot Erdélyből, ott kellett volna már lenni egy csomó mindennek a telken, hogy tudják építeni a házunkat, és nincs, egyszerűen nem adják a pénzt.

Most mit csináljunk? – csak imádkozni tudtam, én ott minden este meggyújtottam a gyertyát és imádkoztunk. Egy csomó minden történt körülöttünk, de semmi jót nem tapasztaltam, és amikor már úgy éreztük, na most vége, és az egész család elfordult tőlünk, és senki nem adott volna egy fillért se kölcsön addig, amíg az OTP nem fizet, akkor egy nagycsaládos testvérrel beszélgettünk, aki másnap fölhívott, hogy menjek be a Tégla-centrumba, és bemutatott a főnöknek. **Megkaptunk minden anyagot hitelbe**. Ezek akkora segítségek voltak, hogy nem lehetett emberi segítség – embereket küldött a Jóisten, de ezt Neki kellett így alakítani. Mindenféle nehézség ellenére három hónap alatt **fölépült a házunk**. Azóta is ebben a házban élünk, és folyamatosan csak Isten jelenlétét tapasztaljuk meg az életünkben.

Volt olyan, hogy vissza kellett fizetnünk egy bizonyos összeget – még ez előtt volt, a telekvásárláskor –, a Fundamenta nem adott egy fillért sem, azért mert hat gyerekünk van. Azt mondták, sajnálják, akkor nem adnak kölcsönt, így nem. Más emberektől, olyanoktól, akiktől abszolút nem számítottunk, hogy kaphatunk kölcsön, olyanoktól kaptuk meg a pénzt, hogy ki tudjuk fizetni a teleknek a 2. részletét, amire ugye mi a Fundamentától számítottuk a pénzre. Vissza kellett volna adnunk, és egyszerűen nem fizette ki, 3 hónapig rajta ült a pénzünkön a Fundamenta, amit befizettünk azon is, és ezek után azt mondtuk, hogy nem számít. Minden pénzt, a gyerekek perselyét, mindent összeszedtünk, pont vissza tudtuk fizetni a pénzt azoknak, akiktől kölcsönkértünk. S azt mondtuk: igaz, hogy holnap nem tudjuk, mit eszünk, nem tudjuk, mi lesz a továbbiakban, de ezt nekünk vissza kell adni. Megígértük, hogy visszaadjuk ebben az időpontban és meg is tesszük, és ez egy pénteki nap volt. Visszaadtuk, hétfőn megérkezett a pénz. Én úgy gondolom, hogyha rá merjük bízni magunkat a Jóistenre, akkor minden segítséget megkapunk Tőle, amire szükségünk van.

Férjemet úgy nevelték, hogy kell ugyan elsőáldozni, bérmálkozni, kell minden, de nem kell templomba járni. Ő a mai napig ellenáll még a dolgoknak, viszont a gyerekeink miatt – a nagyok miatt főleg – mindig eljött a templomba. Volt egy időszak, amikor nem jött el, mert azt mondta, a nagyok majd példát mutatnak a kicsiknek, és mindig azt mondta, hogy: Imádkozzatok, hogyha az asztalnál ültünk, de soha nem volt az, hogy **imádkozzunk**.

Volt egy olyan alkalom – akkor éppen a teológiai főiskolát kezdtem el –, amikor besokallt, és azt mondta, hogy ő nem így ismert meg engem, és döntsem el, hogy Istent vagy őt választom. Nahát, ez életem legszörnyűbb éjszakája volt – ez a szombat este és másnap reggel. Egész éjjel sírtam, utána megkérdezte tőlem, hogy kit választottam. Én csak annyit mondtam neki, hogy te tudod, hogy én kit választottam. Erre bement a szobába, fölkeltette a gyerekeket, hogy gyertek, megyünk templomba.

Úgy gondolom, ha ezt nem tettem volna akkor meg, ha nem vallom meg akkor a hitemet és nem mondom azt, hogy igenis én az Istent választom és csak utána jössz te, akkor nem alakul így az életünk, ahogy alakult. Azóta sem vallja be magának, hogy hisz, de már a 16 éves gyerekem is azt mondta, hogy a cserkész őrsvezető képzőn megkérdezték a családjukról őket, és ő akkor azt mondta, hogy az én apám azt mondja, hogy nem hisz, de teljesen úgy él, mint aki hisz, és teljesen úgy csinál mindent, csak még ő sem meri magának bevallani. Ha egy 16 éves gyereknek ez a véleménye, akkor ez valószínűleg így is van. A férjem mindig azt hajtogatta, az építkezés alatt is, meg folyamatosan az életünkben, hogyan történnek a csodák, hogyan segít a te Istened?

Aztán egy idő után elkezdődött az, hogy Isten nyilvánvalóan segített, és most már előfordul, hogy egy kicsit közeledik hozzá. Éppen a múlt héten tapasztaltam meg azt, hogy minden alkalommal mondogatta, hogy imádkozzatok, és múlt héten azt mondta az asztalnál az egyik este, hogy imádkozzunk. Nem látom, nem hallom, hogy imádkozna, de én tudom, hogy a Jóisten azért állította őt mellém, hogy őt is hitre vezessem, és megőrizzem az Isten iránti bizalmat a családunkban. De hogyha egyszer mellém állította és egy ilyen csodával állította mellém, akkor nem szabad, hogy ő éppen a másik oldalon legyen.

Soha nem erőltettem, hogy jöjjön velünk templomba, de most már előfordul, hogy magától eljön és azt mondja: na jó, akkor most elmegyünk a templomba és utána elmegyünk vásárolni. Jó érzéssel tölt el, és ezek is mind csodák az ember életében. Ezt én nem tudom elérni nála, és nem tudja elérni nála senki, de a Jóisten kegyelme határtalan, ott van, és mindig olyan dolgokat tesz, ami előrébb visz minket és nem olyat, ami hátráltatna valamiben. Lehet, hogy néha úgy érezzük, ez most nagyon nehéz és már nincs is mellettünk a Jóisten, de az biztos, hogy megerősít minket mindenben. Dicsőség az Úrnak!

Várdainé Kiss Krisztina, 9 gyermekes anyuka

Megszentelő kegyelem és meghitt, benső barátság isteni Személyekkel

Az utóbbi években a megszentelő kegyelemről és Istennek a lélekben való jelenlétéről szóló csodálatos tanítás újból napfényre került a feledés homályából. Különösen ott, ahol az egészséges misztikának vágya és íze él a szívekben, megértették, hogy e tanításnak vissza kell adni azt az előkelő helyet, melyet a nemzetek Apostola jelölt ki számára. Figyelemreméltó tanulmányok jelennek meg róla és a vallási folyóiratok is szívesen foglalkoznak vele. Jeles művek igyekeznek népszerűsíteni. Ezen örvendetes jelenség mellett is be kell azonban vallanunk, hogy a gyakorlatban még kevés történt.

A kegyelemről szóló tanítást túlságosan elvontnak tartják, amit nagyon nehéz felfoghatóvá tenni. Hány lelki pásztor és lelki vezető kimerített már minden tanítási anyagot anélkül, hogy bele mert volna fogni a megszentelő kegyelem fejtegetésébe. Hány pap és szerzetes van, aki ezekről az igazságokról csupán teológiai tanulmányai folyamán hallott beszélni – szárazon, elvont módon. Élettelen, holt tudás számukra, melyet nem éltek át, nem váltottak valósággá.

Érthetetlen dolog. A hitnek egyik alaptételét mellőzik. A hívők nagy többségének nincs tudomásuk arról, ami voltaképpen a keresztény hitélet alapja. Csak azt fogják föl a hitéletben, ami benne külsőleges, anyagi és szinte tapintható valóság, de a lelke, a benső titokzatos lényege rejtve van előttük. A keresztségben a megszentelő kegyelem által nyert isteni örökbefogadás, a titokzatos részesedés az isteni természetben, a Krisztusba való beoltódás (incorporatio), a hívők misztikus papi hivatása, főleg Isten valóságos **jelenléte a lélekben** – mind megannyi nemesi előjog, amelyre méltán büszkék lehetnének, s amelyről még csak tudomásuk sincs. Istent hordják magukban és nem is sejtik. Ennek a kiváló szentpáli tanításnak a maga csodálatos egésze teljesen ismeretlen. Mennyire sajnálatos, hogy az isteni szeretet nagy ajándékát olyan kevésre értékelik, vagy nem is tudnak róla!

Az isteni szeretet túláradása az emberek iránt főleg három csodálatos adományban nyilatkoztatta ki magát, egyik a **megtestesülés**, másik az **Eucharisztia**, a harmadik **Isten jelenléte a megszentelt és megistenült lélekben**.

Milyen vesztesége a lelki életnek, hogy az utóbbi szinte nem létezik a hívőkre nézve. Pedig mennyire a mulandók fölé emelne bennünket az a tudat, hogy nem pusztán emberi származásúak, hanem örökbefogadás által Istennek valódi gyermekei, az isteni természetnek részesei, mintegy megistenültek vagyunk. Hogy átformálná a hívők, főleg a papok, szerzetesek lelkiségét, ha életté váltanák ezt a fönséges tant: Isten, lelkemnek vendége, éjjel-nappal **bennem lakik**, hogy állandóan fogadja barátságom és szeretetem hódolatát. Lehet-e ennél ösztönzőbb valami a benső életre és összeszedettségre, ha valóban átélem? Micsoda sápadt megfontolások ehhez képest azok, amelyekkel általában buzdítani szoktak bennünket. A lelki élet előnyeinek magasztalásával szemben óvnak a világias életmód veszélyeitől. Talán arról is beszélnek, hogy Isten mindenütt jelen van s látja elrejtett gondolatainkat. De **megfeledkeznek arról az Istenről, aki végtelen szeretetében bizalmas barátságunkat óhajtja**, s hogy ezt lehetővé tegye, önmagát adja nekünk lelkünk legmélyén, amelyet ekként mennyországává és tabernákulumává avat.

Mint Sziénai Szent Katalin, mi is, időről-időre visszavonulhatunk önmagunkba, hogy Istennel, szeretetünk tárgyával meghitten társalogjunk. Nincs még egy gyakorlat, amely olyan alkalmas volna, mint ez, arra, hogy meggyökerezzék bennünk az ima élete és a folytonos bizalmas kapcsolat Istennel.

Az igazán benső lélek szeret önmagába visszavonulni és ott Istennel meghitten társalogni. Az Oltáriszentség iránti áhítata együtt jár Jézus, az isteni Ige iránti áhítatával, aki lelkének vendége és élete. Erre vonatkozik a Krisztus követése II. könyvének megkapó nyolcadik fejezete. Azonban, sajnos, a mély hallgatás miatt, mellyel Isten bennünk való jelenlétének dogmáját mellőzik, igen sok lélek nem is ismeri ezt a gyakorlatot.

Pedig az isteni kegyelemről szóló tanítás és főleg Isten bennünk való jelenlétének tudata nagy hatással lehet a misztikus élet és ima fölvirágzására. Nyilvánvaló ugyan, hogy az ember nem adhatja meg magának a passzív, nyugalmi ima kegyelmét. Maga az elnevezés eléggé jelzi, hogy ez Isten ingyen ajándéka. Mégis nagyban alkalmassá teheti magát reá a lélek. Isten nem veti el a benső élet magvait, ha előre látja, hogy elfojtják azokat szívünk vad hajtásai. El kell készíteni a talajt, kedvező légkört teremteni az isteni vetés befogadására és kivirágoztatására.

Keresztes Szent János szerint a misztikus, nyugalmi imát Istennek valamilyen általános, homályos megérzése jellemzi, mely az akarat befolyása nélkül jelentkezik. A misztikus teológiának ez a fejedelme határozottan állítja, hogy bár nem kell óhajtani az elragadtatásokat és egyéb rendkívüli kegyelmeket, másrészt azonban nem lehet eléggé nagyra becsülni, kívánni és kérni azt a szerető egyesülést Istenben, mely a misztikus egyesülés alapja. Ebből eléggé megérthetjük, hogy **maga a szent nem ismer jobb előkészületet a nyugalmi (passzív) imára, mint a szerető önkéntes (aktív) figyelmet szívünk isteni Vendége iránt**. Igaz, hogy mélységek választják el ezen szerető önkéntes (aktív) figyelmet a szenvedőleges (passzív), belénk öntött figyelemtől.

Egyedül Isten tudja e mélységet kitölteni. De nem kevésbé igaz az sem, hogy szembeszökő hasonlat is van a kettő között. **Az a lélek, melynek gyönyörűsége isteni Vendégével társalogni, a természetfölötti imáéval egészen hasonló érzelmeket tapasztal, s ezek az érzelmek előkészítik a lelket a természetfölötti imára.**

Paul de Jaegher, S.J.

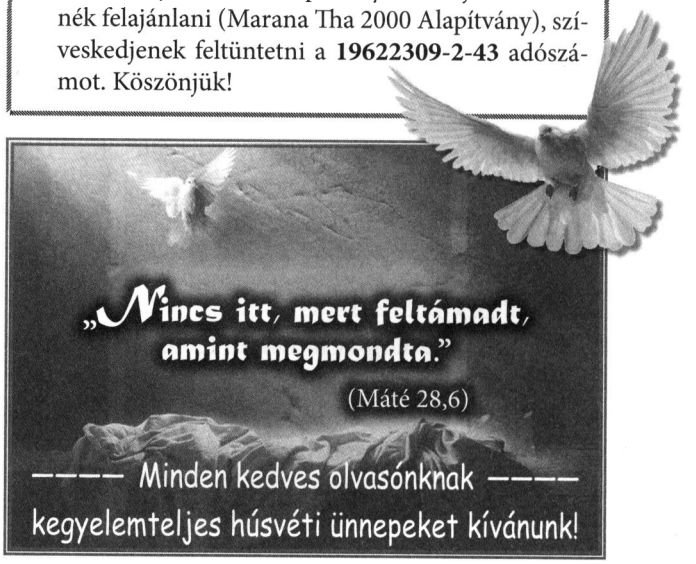
TARTALOMJEGYZÉK

Katona István: A kereszt a győzelem jele 3
Seres Béla SVD: Az utolsó vacsora 4
„Apám, én autót szerettem volna, nem Bibliát!" ... 7
P. James Swanson: Jézus megszabadít a tisztító tűztől 8
Angie Fenimore: Jézus kereszthalála életet ad (II/1. rész) 10
Junclausen: A misztika kalandornője: Jeanne Marie Guyon (III/2. rész) 12
Várdainé Kiss Krisztina: Jézus megtalálta az elveszett bárányt (Tanúságtétel) 14
Paul de Jaegher, S.J.: Megszentelő kegyelem és meghitt, benső barátság isteni Személyekkel 17

Marana Tha arám kifejezés, annyit jelent: „Jöjj el, Uram!" Az első keresztények gyakran használták. Szentírásban található: Jel 22,20.

Szerkesztői üzenetek

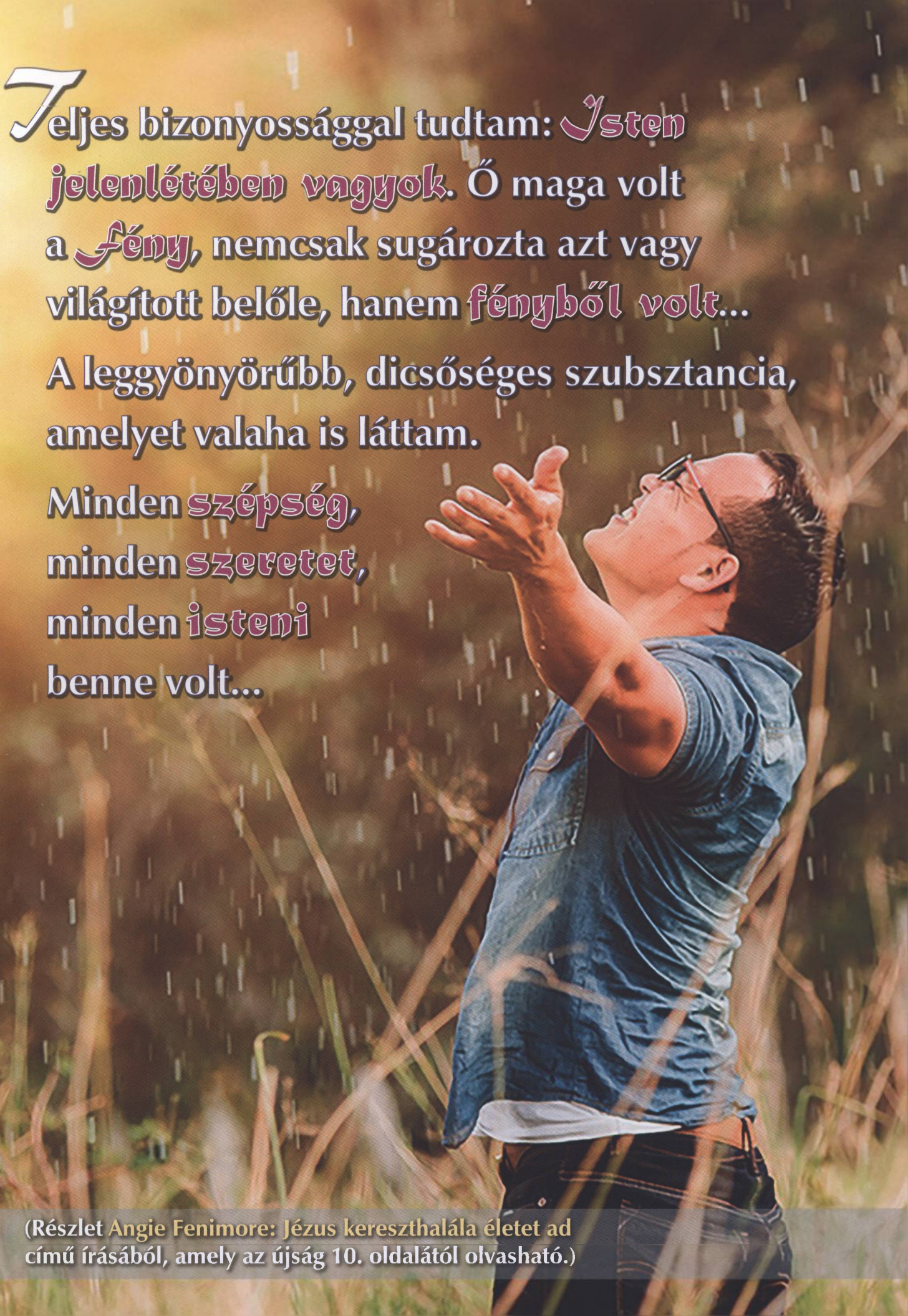
- 2020. március 28-29. Budapest: **Újítsd meg csodáidat! Intenzív gyógyító lelki hétvége Istennel, Damian Stayne vezetésével**. További információ: www.ujitsdmegcsodaidat.org
- **Margaritha nővér lelkigyakorlatai**: 2020. 03. 23-27. Felcsőmocsolád – Bánó Birtok 06-30/210-6026; 05. 25-29. Gödöllő – lelkigyakorlat.info@gmail.com
- Akik **adójuk 1%át** Alapítványunk céljaira szeretnék felajánlani (Marana Tha 2000 Alapítvány), szíveskedjenek feltüntetni a **19622309-2-43** adószámot. Köszönjük!

MARANA THA A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja

Megjelenik kéthavonta
Felelős kiadó, főszerkesztő: Katona István
Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség Marana Tha 2000 Alapítványa
ISSN 0865-2805 B/EL/28/1992
Műszaki szerkesztő: Fehérváry Ágnes
Készült: MondAt Nyomdaipari és Szolgáltató Kft.
Ügyvezető igazgató: Nagy László

Szerkesztőség címe:
1146 Budapest, Thököly út 120. **Tel/fax:** 222-5306
E-mail cím: katona.istvan40@gmail.com
Mobil: 06/20 438 6160; 06/20 823 1771
Honlapjaink:
MARANA THA – www.maranatha.hu
EMMAUSZ KÖZÖSSÉG – www.emmausz.hu
Könyvrendelés: fiererzs@gmail.com

(Részlet Angie Fenimore: Jézus kereszthalála életet ad című írásából, amely az újság 10. oldalától olvasható.)

Ára: 250 Ft

„Ismerjük meg, törekedjünk megismerni az Urat: biztosan eljön, mint a hajnal, megjön, mint a zápor, mint a tavaszi eső, amely öntözi a földet.”

(Oz 6,3)